

Я не просив осінньої обнови...

Володимир Біляїв

Я не просив осінньої обнови
Як хліба нашого насущного в Отця.
Вона ж явилася — чудесна і чудова —
Негадано, неждано мить оця!

Я не вимолював натхнення миті
І не настроював себе на творчий лад,
В якому образи палкі і сумовиті
Займуться й згаснуть, як осінній сад.

Я зовсім не благав на старість чару
Юнацьких мрій та молодечих сил,
Які джерелили, мов сонце з хмари,
Мені роками з-під чужинних брил.

Аж мить натхнення — Божа благостиня —
Усе ество раптово пройняла.
Вітчизно-Музо! В дні мої осінні
Знов до твого я припадаю джерела...